

Arrest

nr. 314 860 van 15 oktober 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WUYTS
Sint-Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 10 november 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 september 2023 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WUYTS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers verklaren op 29 februari 2020 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dienen op 13 maart 2020 elk een verzoek om internationale bescherming in. Op 12 oktober 2020 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beide verzoeken kennelijk ongegrond. Bij arresten van 17 maart 2021 met nrs. 251 154 en 251 155 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen. Op 4 mei 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie vervolgens tot afgifte aan verzoekers van bevelen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies).

1.2. Op 28 mei 2021 dienen verzoekers' minderjarige kinderen in eigen naam elk een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 augustus 2021 verklaart de commissaris-generaal deze verzoeken onontvankelijk. Bij arresten van 21 maart 2022 met nrs. 270 110 en 270 111 verwerpt de Raad de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen.

1.3. Op 1 april 2022 dienen verzoekers, zonder België te hebben verlaten, elk een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart deze verzoeken op 19 mei 2022 niet-ontvankelijk. Bij arrest van 12 oktober 2022 met nummer 278 643 verwerpt de Raad de beroepen tegen deze beslissingen.

1.4. Bij schrijven van 7 oktober 2022 dienen verzoekers, voor zichzelf en hun kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 27 september 2023 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.10.2022 werd ingediend door :

*[A.,E.] (R.R. [...])
Geboren te [V.] op [...]
[A.,O.] (R.R. [...])
Geboren te [...] op [...]*

*+ 2 kinderen:
[A.,S.] (R.R. [...])
Geboren te [V.] op [2010]
[A.,N.] (R.R. [...])
Geboren te [V.] op [2014]*

*Nationaliteit: Albanië
Adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van hun verzoek om internationale bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste VIB werd ingediend op 13.03.2020 en werd afgesloten, na een kennelijk ongegronde beslissing door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 13.10.2020, met een verworpen beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 19.03.2021. Voor de twee minderjarige kinderen werd een aparte VIB ingediend, dit op 28.05.2021. Dit werd door het CGVS beoordeeld als niet ontvankelijk op 27.08.2021, het ingediende beroep werd door de RVV verworpen op 21.03.2022. Het laatste VIB, ingediend op 01.04.2022 werd door het CGVS beoordeeld als niet ontvankelijk op 20.05.2022. Het ingediende beroep bij de RVV werd verworpen op 12.10.2022. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk respectievelijk iets meer dan een jaar, iets minder dan 10 maanden en iets meer dan 6 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelings-periode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen halen in de aanvraag aan dat hun kinderen schoollopen in België, in het Nederlands, en dat een terugkeer hun schoolcarrière zou kunnen hypothekeren. Ze leggen voor de kinderen diverse schoolrapporten en schoolattesten sinds 2020 voor, meer bepaald voor [S.] voor het 5e en 6e leerjaar en voor [N.] voor de kleuterklas en het 1e leerjaar. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als

een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen wijzen verder op de extra begeleiding die nodig is voor [S.] op schoolniveau gelet op trauma's uit het verleden in Albanië, indien ze zouden moeten terugkeren naar het herkomstland zou dit voor hun zoon traumatisch zijn en zou dit alle verdere stappen in de begeleiding en ondersteuning teniet doen. Betrokkenen leggen ter staving van deze argumenten echter enkel de beslissing van de klassenraad dd. 21.06.2022 voor. Hierin wordt aangehaald dat het CLB [S.] zou aanmelden bij Tejo voor verdere psychologische ondersteuning. Er wordt echter verder geen bewijs voorgelegd dat dit effectief gebeurd is, noch dat de psychologische opvolging effectief noodzakelijk is voor [S.], noch dat een terugkeer voor hem traumatisch zou zijn. Het is aan betrokkenen om een begin van bewijs voor te leggen. Er wordt tot slot niet aangetoond dat hun zoon niet de nodige psychologische hulp zou kunnen verkrijgen in het thuisland bij terugkeer. Deze argumenten kunnen aldus niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

Betrokkenen verwijzen in hun aanvraag naar hun huurovereenkomst voor 9 jaar en vermelden dat ze maandelijks huur dienen te betalen. Indien ze zouden moeten terugkeren zouden ze niet verder kunnen betalen en de woning kwijtraken, aldus betrokkenen. Zij tonen echter niet aan dat zij de huurovereenkomst niet kunnen opzeggen wanneer zij terugkeren naar het herkomstland. In het huurcontract wordt daarenboven vermeld dat betrokkenen het contract vroegtijdig kunnen beëindigen en op welke manier dit moet gebeuren. Dit kan aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Tot slot halen betrokkenen aan steeds gewerkt te hebben toen het mocht, mevrouw werkte als poetshulp en mijnheer als seizoensarbeider, en dat zij beiden overal bijklussen waar dit mogelijk is. Het feit dat betrokkenen tewerkgesteld waren/zijn, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hun VIB niet was afgesloten. Dit had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Vermits het laatste VIB werd afgesloten op 12.10.2022 vervalt tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Verder zouden betrokkenen ook werkbeloften gekregen hebben waarbij ze meteen zouden kunnen beginnen werken vanaf dat hun papieren in orde zijn. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen waarom dit hen zou beletten om tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken wij op dat indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg dienen aan te vragen. Zij moeten hun gecombineerde vergunning aldus aanvragen via de geijkte procedure via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

De overige aangehaalde elementen (dat ze in België zijn sinds 2020, de inspanningen gedaan om zich te integreren in de Belgische samenleving, verschillende sociale banden ontwikkeld met België, dat ze beiden reeds Nederlands geleerd hebben en bijkomende lessen volgen, de getuigenissenverklaringen, het aanslagbiljet, het aanwezigheidsattest van [S.] in het Stadslab, de inschrijvingen in de beeldacademie voor [S.] en podiumacademie voor [N.], dat verzoekers zelf in hun inkomsten kunnen voorzien zonder dat zij van het OCMW afhankelijk zijn) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis, 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de rechten van verdediging.

Zij zetten hun middel uiteen als volgt:

“Artikel 62, 1^e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

[...]

Verzoekers kunnen kan met deze argumentatie niet akkoord gaan.

1.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden.

Dat werd immers mondeling aan het Vlaams Minderhedencentrum toegezegd door zowel de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat verzoekers voldoen aan de inhoudelijke criteria wordt nergens door de Dienst Vreemdelingenzaken betwist, wel integendeel.

Dat verzoekster aldus, gelet op deze graad van integratie, voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie waardoor zij ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden dewelke haar toelaten om haar regularisatieaanvraag in te dienen bij de burgemeester van de stad van haar verblijfplaats.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing werd hier door de DVZ geen rekening mee gehouden.

Dit maakt minstens een schending uit van het motiveringsbeginsel.

2.

Ten tweede wijzen verzoekster erop dat zij al jarenlang hetzelfde huis huren en hiertoe ook een huurovereenkomst hebben getekend.

Eén van de kernelementen van een huurovereenkomst is dat men zijn domicilie houdt op het huuradres en hier dan ook daadwerkelijk verblijft.

Wanneer men dit niet doet, kan dit een grond zijn om de huurovereenkomst te ontbinden enerzijds maar ook financiële gevolgen hebben op belastingrechtelijk vlak anderzijds.

Wanneer verzoekster gedurende lange tijd naar Albanië dienen terug te keren, is het duidelijk dat zij aldus zo de woning zullen kwijtraken met allerhande bijkomende kosten (belastingen, wederverhurings-vergoeding, gerechtskosten,...) tot gevolg.

Voor de goede orde wijzen verzoekers er nog op dat zij ook niet in staat zijn om vanuit een verblijf in Albanië nog een huur in België te betalen.

Verwerende partij stelt hieromtrent eenvoudigweg dat de huur vroegtijdig kan worden opgezegd en dit geen bezwaar kan zijn om terug te keren naar het land van herkomst.

Een dergelijke redenering is echter onbegrijpelijk.

Om te beginnen stelt de wetgever zelf uitdrukkelijk dat om een 9bis aanvraag te doen wegens buitengewone omstandigheden, dat men een verblijfplaats in het Rijk dient te hebben waarbij de gemeente verplicht is om een woonstcontrole uit te voeren om na te gaan of men daar inderdaad verblijft.

Verzoekers waren dan ook gedwongen om een huurovereenkomst af te sluiten en adres en woonst te hebben om een 9bis aanvraag in te dienen, om heden te horen dat zij volgens verwerende partij deze dan zouden moeten stopzetten ...

Daarnaast heeft verwerende partij samen met de beslissing tot onontvankelijkheid van de 9bis aanvraag aan verzoekers bijkomend een bevel tot verlaten grondgebied binnen de 30 dagen betekend.

Er wordt dus verwacht dat verzoekers binnen de 30 dagen het land verlaten enerzijds maar verwerende partij stelt heden dat men de huurovereenkomst vroegtijdig kan opzeggen zonder kosten anderzijds.

Indien uiteraard verzoekers verplicht worden om op korte tijd hun woning te verlaten, zullen zij hiertoe nog steeds de verschillende schadevergoedingen, boetes,... moeten betalen zodat het verweer van verwerende partij omtrent de mogelijkheid tot vroegtijdig opzeggen van het huurcontract volledig onterecht is.

Vervolgens worden verzoekers verplicht om terug te keren naar Albanië om hun aanvraag 9bis daar in te dienen, waarbij zij (gelet op het voorgaande) geen beroep kunnen doen op familie en vrienden en aldus noodgedwongen op straat zullen moeten blijven.

Men dient aldus een betaalde en overeengekomen huur, die wettelijk vereist is om een 9bis-aanvraag wegens buitengewone omstandigheden in te dienen, opeens stop te zetten (met alle schadelijke financiële gevolgen vandien) om een aanvraag in te dienen in een ander land waar men geen huisvesting heeft...

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel.

3.

Voorts wenst verzoekster op de volgende rechtspraak te wijzen:

“Uitzonderlijke omstandigheden zijn geen omstandigheden van overmacht, maar het volstaat dat de vreemdeling aantoonde dat het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is, terug te keren om in zijn land van herkomst of in een land waar het hem toegestaan is te verblijven, de bedoelde machtiging aan te vragen.”

(R.v.St. (11^e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M. 2001, 33)

“De buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet zijn geen omstandigheden van overmacht, maar zijn die omstandigheden die de terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij is toegestaan te verblijven, om er bij de bevoegde Belgische Diplomatieke post zijn aanvraag om verblijfsvergunning in te dienen, beletten of op zijn minst erg bemoeilijken.”

(R.v.St. (11^e kamer), nr. 88.434, 29 juni 2000, A.P.M., 2000, 139)

Daarnaast wordt algemeen aanvaard dat zelfs wanneer een terugkeer objectief mogelijk is, het gevaar dat daaraan verbonden is te beschouwen is als een ‘buitengewone omstandigheid’ zoals voorzien in de wet, die een terugkeer onmogelijk maakt.

In dit opzicht dient ook te worden gewezen op het belang van het kind en het feit dat de kinderen (met name [S.]) nog steeds trauma's heeft van zijn verblijf in Albanië.

Men kan aldus niet zomaar verlangen dat men opnieuw naar een situatie moet gaan (waar men reeds trauma's aan heeft) enkel en alleen om de aanvraag daar in te dienen ...

Iemand verplichten terug te keren naar een traumatische situatie geldt uiteraard als een situatie die een terugkeer bijzonder moeilijk maakt, minstens dit alles zeer bemoeilijkt.

Uiteraard kan het gezin ook niet gescheiden worden, daar [S.] de minderjarige zoon is van mevrouw [A.E.] en mijnheer [A.O.].

In de beslissing tot onontvankelijkheid 9bis wordt door verwerende partij eenvoudigweg gesteld dat er geen verder bewijs is van de opvolging en er dus geen enkele rekening mee moet worden gehouden.

Verzoekers wijzen erop dat in huidig dossier zowel het school als het CLB duidelijk merken dat problemen zijn bij het kind die afkomstig zijn van trauma's uit Albanië.

Het school en het CLB zijn daarbij uiteraard belangrijke partners die gespecialiseerd zijn in het ondersteunen en doorsturen van kinderen, zodat met hun mening en vaststellingen wel degelijk rekening dient te worden gehouden.

Verwerende partij kan dan ook niet eenvoudigweg stellen dat zij hier geen rekening mee moet houden, méér nog verwerende partij heeft zelfs nagelaten om minstens de situatie in Albanië omtrent psychologische begeleiding (voor kinderen) na te gaan.

Indien immers de kinderen noodgedwongen naar Albanië moeten gaan om de aanvraag daar in te dienen, dient men na te gaan hoe de situatie voor de kinderen is (gelet op hun individuele noden) en zij niet aan een mensonterende behandeling zouden worden onderworpen.

Had verwerende partij de situatie in Albanië op dit punt echter nagegaan, had hij snel gemerkt dat uit de literatuur duidelijk de verschillende problemen blijken die er zijn in Albanië qua psychologische hulp voor kinderen:

"Mental health services remained under-resourced, which is particularly concerning given the increasing number of adolescents in need of these services. Meanwhile, stigma and discrimination among boys and girls, men and women continue to influence the health care-seeking behaviours for mental health (UNICEF Albania, Sit An. 2021)

...

Despite violence towards women and children remaining a persistent concern in Albania, children's access to a continuum of integrated child protection services, especially for survivors of violence, abuse and exploitation, remained challenging in 2022."

(UNICEF, Country Office Annual Report 2022. Albania., 2023, <https://www.unicef.org/media/135301/file/Albania-2022-COAR.pdf>)

"Very little is known about the mental health status of the population, especially among adolescents, due to limited publications in the field. 102 However, the 60 percent annual increase (from 2016-2017) of the age group 0-14 years undertaking mental health visits in regional polyclinics, and 89 percent increase in inpatient visits for 0-24 year-olds, 103 coupled with a high suicidal rate of 6.03 per 100,000 of the 10-24-year-old population. 104 should serve as a wake-up call to urgently address the situation. This should be done not only by improving the health care services, but by taking a holistic approach, investing in early intervention and prevention programmes, establishing counselling and psycho-social support mechanisms, and strengthening mental health education in schools and universities, to promote health literacy, address stigma and improve adolescents' helpseeking attitude and behaviour."

(UNICEF, Situation Analysis of children and adolescents in Albania, 2021, p. 27, <https://www.unicef.org/albania/media/4071/file/Situation%20Analysis%20of%20Children%20and%20Adolescents%20in%20Albania.pdf>)

"NGOs reported the child-protection system was generally functioning, although law enforcement entities lacked appropriate facilities and training for ageappropriate interrogation techniques of juveniles at police stations and prosecution offices. Children usually remained in institutions for long periods of time due to legal ambiguities and lengthy procedures regarding child custody. Institutions lacked specialized services, such as psychotherapists and speech therapists. There was a shortage of qualified psychologists, social workers, and supervision of care staff."

(US Department of State, Albania 2022. Human Rights Report, 2023, p. 30, https://www.state.gov/wp-content/uploads/2023/02/415610_ALBANIA-2022-HUMAN-RIGHTS-REPORT.pdf)

"Albania has a problem with mental health. Generations of trauma, patriarchal toxicity, and a severely underfunded mental health service lead to a situation where many do not seek treatment or even realise they could benefit from help. Add this to other pervasive issues such as the stigma around mental health conditions, poverty, and corruption, and there is a melting pot which often spills over into horrific events that make the front pages of the news for all the wrong reasons."

(THE BALKANISTA, Interview: Albania has a problem with mental health, but help is on the horizon, 2022, <https://thebalkanista.com/2022/08/29/interview-albania-has-a-problem-with-mental-health/>)

Het is dan ook duidelijk dat de kinderen sterk getraumatiseerd zijn door hun verblijf in Albanië en dit een sterke impact op hen had.

Er kan dan ook niet van de kinderen worden verwacht dat zij zouden terugkeren naar deze traumatische gebeurtenissen, zonder enige psychologische hulp (en dit enkel en alleen opdat de 9bis-aanvraag daar zou ingediend kunnen worden).

Er is aldus door verwerende partij geen enkele rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen en het gezinsleven van verzoekers.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel.

4.

Een vierde element betreft het gegeven dat de beide kinderen ook al geruime tijd schoolgaand zijn in België. De kinderen hebben in België (zoals hierboven aangehaald) rust gevonden en ondersteuning gelet op de traumatische periode in Albanië.

Een belangrijk element hiertoe is het feit dat de kinderen school gaan in België en hier niet alleen hun vrienden hebben, maar ook goed worden opgevangen door de school.

Beide kinderen zijn schoolgaand in België en zijn heden ook volop bezig met hun schooljaar in hun respectievelijke richtingen:

> [A.S.] naar het VTI in [L.] (richting STEM-technieken);

> [A.N.] gaat naar het [SGC] in [L.] (3^e jaar);

Wanneer verzoekers heden dienen terug te keren naar Albanië om daar hun aanvraag in te dienen, impliceert dit dat de kinderen hun gehele schooljaar zullen missen.

Het is immers zeer moeilijk om in het midden van het schooljaar opeens van school te veranderen, daarenboven is het zo dat [S.] zal moeten veranderen van richting daar de richting STEM-technieken niet bestaat in Albanië.

Het is zelfs zo dat de manier van bouwen, technieken,... in België en Albanië ook geheel verschillend zijn, zodat dit impliceert dat [S.] helemaal opnieuw zal moeten beginnen met zijn studies.

Verwerende partij stelt hieromtrent dat het feit dat de kinderen in België naar school gaan, niet uitmaakt omdat er in Albanië ook scholen zijn ...

Verwerende partij gaat hierbij uiteraard voorbij aan de essentie van het dossier met name dat de kinderen reeds geruime tijd schoolgaand zijn in België en dit tot op heden!

Wanneer zij aldus hun aanvraag moeten indienen in Albanië, moeten zij maandenlang het schoolgebeuren missen en kunnen zij hun schooljaar niet halen wat uiteraard niet in het belang van de kinderen is.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel.

5.

Daarnaast dient erop te worden gewezen dat vlak voor verzoekers de betekening ontvingen van de verklaring tot onontvankelijkheid van hun 9bis-aanvraag, dat de heer [A.O.] zijn medische toestand sterk achteruitging. Verzoeker heeft tijdens zijn verblijf in België steeds gewerkt in de tuinbouw en dergelijke, waarbij hij hierdoor recent een letsel aan zijn rug heeft gekregen.

De heer [A.O.] gaat hiertoe heden naar de arts, waarbij momenteel een behandelingsplan wordt uitgewerkt.

Het betreft echter een gecompliceerde problematiek dewelke zeer delicaat is met name een problematiek aangaande zijn ruggenwervels (stuk 3).

“Besluit:

1. Actieve osteofytose rechts lateraal van DIO, met beeld verdacht voor fractuur

2. De andere hogergenoemde afwijkingen zichtbaar op botscan berusten meest waarschijnlijk op degeneratie/inflammatoir gewrichtslijden.”

De heer [A.] kan moeilijk lange tijd rechtstaan of zitten, waarbij men momenteel nagaat of een operatie mogelijk is of niet.

In afwachting dient de heer [A.] ook naar de pijnkliniek te gaan teneinde de pijn zo veel als mogelijk te verzachten.

De arts betwijfelt ook of de heer [A.] zelfs in staat is om te reizen, maar dit zal verder besproken worden op de volgende consultatie eind november 2023.

Wanneer verzoekers deze documenten mogen ontvangen, zullen zij deze ook uiteraard bezorgen en nog neerleggen.

Gelet op deze medische problematiek van de heer [A.] is het heden ook (medisch) niet mogelijk voor verzoekers om terug te keren naar Albanië.

Deze problematiek is niet door verzoekers gemeld bij opstart van het dossier 9bis om de eenvoudige reden dat deze toen nog niet aanwezig was.

Deze problematiek is pas recent opgetreden bij de heer [A.], waarna hij een afspraak bij de arts heeft gemaakt en pas op 17 oktober 2023 was hierover meer duidelijkheid.

Gelet op het feit dat verzoekers pas de papieren van de arts hebben ontvangen na de kwestieuze beslissing, konden zij uiteraard hun dossier niet zelf meer actualiseren.

Er dient echter op te worden gewezen dat de aanvraag 9bis reeds dateert van oktober 2022 waarbij het ongeveer een jaar heeft gekost om enkel en alleen de onontvankelijkheid te beoordelen ...

Gelet op deze lange duur is de kans uiteraard reëel dat de situatie van personen gewijzigd zou zijn en beaamt het dan ook aan verwerende partij om bij verzoekers de actuele toestand na te gaan.

Hadden zij hieromtrent gevraagd, hadden verzoekers de medische situatie van de heer [A.O.] ook reeds kunnen meegeven.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekers niet aantonen dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft ook toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de gegevens die verzoekers hebben aangebracht geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze gegevens werden, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze behandeld in de bestreden beslissing.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Zij maken alvast niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van formele motiveringsplicht. Zij tonen ook niet aan dat verweerder een element dat zij in de verblijfsaanvraag hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheid niet of onvoldoende heeft beantwoord. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers op de hoogte zijn van de concrete motieven in de bestreden beslissing en ze zijn erin geslaagd om hiertegen een middel te ontwikkelen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen, wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoekers aangeven inhoudelijk niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische

diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buiten-gewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.4. In de bestreden beslissing oordeelde verweerder dat verzoekers aan de hand van de in de aanvraag aangebrachte gegevens niet hebben aangetoond dat zij een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.5. In zoverre verzoekers in hun middel een theoretisch betoog naar voor brengen over het begrip '*buitengewone omstandigheden*', tonen zij hiermee nog niet concreet aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een incorrecte invulling heeft gegeven aan dit begrip of dat hij de buitengewone omstandigheden die zij hebben ingeroepen onterecht niet heeft aanvaard.

2.6. In hun aanvraag om verblijfsmachtiging, die is opgenomen in het administratief dossier, beriepen verzoekers zich, wat de buitengewone omstandigheden betreft, in eerste instantie op het gegeven dat zij twee minderjarige kinderen hebben die naar school gaan in België. Zij voerden aan dat een terugkeer naar Albanië de schoolcarrière van hun kinderen zou "*hypothekeren*" en merkten hierbij ook op dat hun minderjarige zoon intussen extra begeleiding krijgt op schoolniveau, gelet op de trauma's die hij in het verleden in Albanië heeft meegemaakt. Hiervoor verwezen zij naar een stuk 3, met name een beslissing van de klassenraad waarin onder meer staat vermeld dat "*CLB [...] een aanmelding bij TeJo [deed] zodat [S.] psychologische begeleiding kan krijgen: hij worstelt duidelijk nog met dingen die hij beleefd en gezien heeft*" en dat "*[S.] [...] nood [heeft] aan een vertrouwenspersoon op school: de jongen heeft heel wat meegemaakt in het verleden*". Zij stelden dat een terugkeer naar Albanië voor hun zoon S. traumatisch zou zijn en deze de verdere stappen in zijn begeleiding en ondersteuning volledig zou teniet doen. In tweede instantie wezen verzoekers op het gegeven dat zij een appartement huren voor 9 jaar. Zij stelden dat, indien zij de aanvraag in hun land van herkomst moeten indienen, dit zou impliceren dat zij hun woning niet verder kunnen betalen en dus zullen kwijtraken, wat niet in het belang van de kinderen of het gezin is.

Daarnaast hebben verzoekers in hun aanvraag ook elementen ten gronde aangevoerd. Zij wezen op hun integratie en hun verblijf van meer dan twee jaar in België en legden meerdere getuigenverklaringen voor. Ook wezen zij op het schoollopen van hun kinderen, de kennis van het Nederlands en de gegevens dat zij geen steun krijgen van het OCMW, zij zelf instaan voor de huurkosten van hun appartement en zij altijd hebben gewerkt en ook werkbeloften kunnen voorleggen.

Uit een simpele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder met al deze elementen, en dus niet enkel met de door verzoekers aangehaalde buitengewone omstandigheden, rekening heeft gehouden bij zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

2.7. In eerste instantie merken verzoekers in hun middel op dat zij voldoen aan "*de inhoudelijke criteria voor regularisatie, zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009*" en dit niet wordt betwist door verweerder. Hierdoor zijn zij van mening dat ook is voldaan aan de buitengewone omstandigheden. Volgens hen hebben zowel de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken dit ook mondeling toegezegd aan het Vlaams Minderhedencentrum.

Vooreerst wijst de Raad erop dat niet blijkt dat verzoekers in hun aanvraag "*de instructie van 19/7/2009*" hebben ingeroepen, zodat zij thans niet dienstig kunnen aanvoeren dat verweerder hiermee onterecht geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Noch in hun aanvraag noch in het kader

van huidige procedure tonen verzoekers ook concreet aan dat zij zouden voldoen aan een van de criteria van deze instructie.

In elk geval moet er ook op worden gewezen dat de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds werd vernietigd door de Raad van State bij arrest van 9 december 2009 met nr. 198.769. Hierbij moet ook worden benadrukt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”* en *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*. Er dient nog te worden opgemerkt dat de Raad van State, in zijn arrest van 10 oktober 2012 met nr. 220.932, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen. Eventuele *‘mondelinge toezeggingen’* van de bevoegde staatssecretaris of de Dienst Vreemdelingenzaken doen hieraan geen afbreuk.

2.8. In tweede instantie geven verzoekers aan niet akkoord te gaan met de beoordeling in de bestreden beslissing inzake hun argument dat zij een appartement huren voor 9 jaar en dat, indien zij de aanvraag in hun land van herkomst moeten indienen, dit zou impliceren dat zij hun huur niet verder kunnen betalen en dus hun appartement zullen kwijtraken. Deze beoordeling luidt als volgt: *“Betrokkenen verwijzen in hun aanvraag naar hun huurovereenkomst voor 9 jaar en vermelden dat ze maandelijks huur dienen te betalen. Indien ze zouden moeten terugkeren zouden ze niet verder kunnen betalen en de woning kwijtraken, aldus betrokkenen. Zij tonen echter niet aan dat zij de huurovereenkomst niet kunnen opzeggen wanneer zij terugkeren naar het herkomstland. In het huurcontract wordt daarenboven vermeld dat betrokkenen het contract vroegtijdig kunnen beëindigen en op welke manier dit moet gebeuren. Dit kan aldus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

Verzoekers gaan niet akkoord met deze motivering. Zij betogen dat als zij hun domicilie en verblijfplaats niet houden op dit appartement, dit een grond kan zijn om de huurovereenkomst te ontbinden en er ook financiële gevolgen op belastingrechtelijk vlak kunnen zijn. Zij herhalen dat zij hun huurappartement zullen kwijtraken indien zij de aanvraag vanuit het buitenland moeten indienen en stellen dat dit gepaard kan gaan met allerhande bijkomende kosten, zoals belastingen, wederverhuisvergoeding, gerechts-kosten, ... Zij stellen niet in staat te zijn vanuit Albanië hun huur in België te blijven betalen. In antwoord op de voormelde motivering in de bestreden beslissing wijzen zij er nog op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist dat de aanvrager een verblijfplaats heeft in België en dat zij dan ook gedwongen waren om een huurovereenkomst af te sluiten om de huidige aanvraag in te dienen om op heden te moeten horen dat zij deze overeenkomst dan maar moeten stopzetten. Zij merken op dat verweerder hen bovendien heeft bevolen om het grondgebied te verlaten en dit binnen een termijn van 30 dagen. Zij voeren aan dat zij, als zij worden verplicht om op dergelijke korte tijd hun woning te verlaten, zullen worden gedwongen tot het betalen van verschillende schadevergoedingen en boetes, waardoor het motief inzake de mogelijkheid tot het vroegtijdig beëindigen van de huurovereenkomst onterecht is. Ook stellen zij in Albanië geen beroep te kunnen doen op familie en vrienden en aldus noodgedwongen op straat te zullen belanden.

Verzoekers gaan er met hun kritiek echter aan voorbij dat zij in hun aanvraag enkel hebben gewezen op het gegeven dat zij reeds sinds december 2020 een appartement huren via een huurovereenkomst van 9 jaar en dat indien zij hun aanvraag vanuit het buitenland moeten indienen, dit zou impliceren dat zij hun woning niet verder kunnen betalen en deze zullen kwijtraken. Zij hebben niet concreet ingeroepen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst geen beroep kunnen doen op familie of vrienden en dat zij daar noodgedwongen op straat zullen moeten leven. Ook hebben zij in hun aanvraag geenszins concreet aangehaald dat het niet-verblijven op het appartement een grond tot ontbinding van de huurovereenkomst kan zijn en dit financiële gevolgen kan hebben of dat zij er niet in zouden slagen om de huurovereenkomst vroegtijdig (en kosteloos) op te zeggen. Zij kunnen niet dienstig aanvoeren dat met deze nieuwe elementen onterecht geen rekening is gehouden.

Verder wijst de Raad erop dat verzoekers zelf aangeven dat zij het appartement reeds huren sedert december 2020 en dat zij dus niet enkel en alleen omwille van het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een huurovereenkomst van 9 jaar zijn aangegaan. Bovendien tonen verzoekers met hun kritiek nog steeds niet aan dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is gekomen tot zijn beoordeling dat zij de huurovereenkomst vroegtijdig kunnen laten beëindigen en bijgevolg op deze grond geen buitengewone omstandigheid kan blijken. Het gegeven dat hier mogelijk bepaalde voorwaarden of kosten bij komen kijken, doet nog geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Bovendien tonen verzoekers nergens concreet aan dat dit het geval zal zijn. De huurovereenkomst bevat een facultatieve clausule tot vervroegde beëindiging door de huurder mits vooropzeg van drie maanden per aangetekend schrijven. Nu verzoekers intussen het appartement reeds langer dan drie jaar huren, blijkt niet dat hierbij nog een vergoeding is vereist.

De Raad merkt verder op dat huidig beroep enkel de beslissing aangaande de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot voorwerp heeft, en niet de aan verzoekers afgegeven bevelen om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen. Daarenboven wijst de Raad erop dat zowel de thans bestreden beslissing als de bevelen om het grondgebied te verlaten dateren van 27 september 2023. De zitting voor de beroepen tegen deze beslissingen vond plaats op 3 september 2024. Er is dus ongeveer een jaar verstreken en er blijkt niet dat verzoekers reeds werden gedwongen om het grondgebied te verlaten of nog dat zij werden gedwongen om hun woning “op korte tijd” te verlaten. Een voldoende actueel belang bij hun kritiek dat zij op een, voor de opzeg van hun huurovereenkomst, te korte termijn het grondgebied dienden te verlaten blijkt bijgevolg ook geenszins. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het verzoekers steeds vrij stond en staat om een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen, zoals wordt bepaald in artikel 74/14, § 1, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet.

2.9. In derde en vierde instantie wijzen verzoeker op de schoolcarrière van hun kinderen, op hun hoger belang en op het gegeven dat hun zoon nog steeds trauma's heeft als gevolg van zijn verblijf in Albanië.

Omtrent het school lopen van verzoekers' twee minderjarige kinderen in België en het argument dat hun zoon extra begeleiding zou krijgen op schoolniveau, gelet op de trauma's die hij in het verleden in Albanië heeft meegemaakt, wordt in de bestreden beslissing geoordeeld als volgt: *“Betrokkenen halen in de aanvraag aan dat hun kinderen schoollopen in België, in het Nederlands, en dat een terugkeer hun schoolcarrière zou kunnen hypothekeren. Ze leggen voor de kinderen diverse schoolrapporten en schoolattesten sinds 2020 voor, meer bepaald voor [S.] voor het 5e en 6e leerjaar en voor [N.] voor de kleuterklas en het 1e leerjaar. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen wijzen verder op de extra begeleiding die nodig is voor [S.] op schoolniveau gelet op trauma's uit het verleden in Albanië, indien ze zouden moeten terugkeren naar het herkomstland zou dit voor hun zoon traumatisch zijn en zou dit alle verdere stappen in de begeleiding en ondersteuning teniet doen. Betrokkenen leggen ter staving van deze argumenten echter enkel de beslissing van de klassenraad dd. 21.06.2022 voor. Hierin wordt aangehaald dat het CLB [S.] zou aanmelden bij Tejo voor verdere psychologische ondersteuning. Er wordt echter verder geen bewijs voorgelegd dat dit effectief gebeurd is, noch dat de psychologische opvolging effectief noodzakelijk is voor [S.], noch dat een terugkeer voor hem traumatisch zou zijn. Het is aan betrokkenen om een begin van bewijs voor te leggen. Er wordt tot slot niet aangetoond dat hun zoon niet de nodige psychologische hulp zou kunnen verkrijgen in het thuisland bij terugkeer. Deze argumenten kunnen aldus niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.”*

Verzoekers betogen dat zowel de school als het CLB hebben opgemerkt dat er problemen zijn met hun minderjarige zoon omwille van trauma's die zijn opgelopen in Albanië en merken op dat verweerder heeft nagelaten om de situatie aangaande psychologische hulp voor kinderen in Albanië na te gaan.

Uit de aanvraag blijkt echter duidelijk dat het CLB enkel een “aanmelding” heeft gedaan opdat de zoon van verzoekers psychologische ondersteuning zou kunnen krijgen. In de stukken is immers enkel het volgende te lezen: *“CLB deed ook een aanmelding bij TeJo zodat [S.] psychologische ondersteuning kan krijgen: hij worstelt duidelijk nog met dingen die hij beleefd en gezien heeft. [...] [S.] heeft nood aan een vertrouwenspersoon op school: de jongen heeft heel wat meegemaakt in het verleden”*. Zoals verweerder terecht heeft vastgesteld, blijkt echter nergens uit dat deze aanmelding effectief werd gedaan en goedgekeurd, dat verzoekers' zoon daadwerkelijk psychologische ondersteuning nodig heeft en krijgt of dat een terugkeer naar het land van herkomst traumatisch zou zijn voor hun zoon. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om te stellen dat ter zake een begin van bewijs dient te worden voorgelegd opdat op deze gronden buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard en de voorgelegde beslissing van de klassenraad in dit verband onvoldoende is. Verzoekers hebben de aanvraag ingediend op 7 oktober 2022 en de bestreden beslissing werd genomen op 27 september 2023. Zij hebben nooit de moeite genomen om de psychologische toestand van hun zoon te verduidelijken of bij een actualisatie van hun aanvraag stukken voor te brengen van een eventuele psychologische opvolging. Ook uit het verzoekschrift en de daarbij gevoegde stukken blijkt dit geenszins. De Raad merkt nog op dat, in tegenstelling tot wat verzoekers trachten voor te houden, uit het stuk van de klassenraad niet of onvoldoende blijkt dat hun zoon werkelijk trauma's heeft meegemaakt in Albanië. Dit wordt alleszins op geen enkele wijze concreet uitgewerkt of gestaafd met psychologische of medische attesten. Verzoekers kunnen dus ook niet dienstig voorhouden dat met dergelijke ‘trauma's’ in Albanië onvoldoende rekening is gehouden.

Verweerder merkt in zijn beslissing verder op dat verzoekers ook niet aantonen dat hun zoon na terugkeer niet de nodige psychologische hulp zou kunnen verkrijgen in het thuisland. In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat het aan verweerder toekomt om de mogelijkheden tot psychologische hulp in Albanië zelf te onderzoeken. Zij wijzen op “literatuur” waaruit zou blijken dat er verschillende problemen zijn op het vlak van

de (toegang tot) mentale gezondheidszorg voor kinderen in Albanië. Zoals verweerder terecht opmerkt, hebben verzoekers deze informatie echter nooit eerder aan het bestuur overgemaakt en hebben zij zich hierop niet concreet gesteund in hun aanvraag. De Raad herhaalt dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden op de aanvrager rust en dat het, in het kader van een wettigheidstoetsing, niet aan hem toekomt feiten te beoordelen die niet werden voorgelegd aan het bevoegde bestuur of om in de plaats van het bestuur een machtigingsaanvraag te onderzoeken op basis van een nieuwe argumentatie. In elk geval wordt in dit verband ook herhaald dat verzoekers noch in het kader van hun aanvraag noch in het kader van huidige beroepsprocedure een voldoende bewijs hebben voorgelegd van de noodzaak van mentale gezondheidszorg voor hun minder-jarige zoon. De beslissing van de klassenraad kan een aanwijzing vormen dat verzoekers' minderjarige zoon worstelt met bepaalde dingen, maar zonder bijkomende informatie bijvoorbeeld inzake een verdere opvolging of medische of psychologische attesten volstaat dit in voorliggend geval niet om een nood aan psychologische hulp of mentale gezondheidszorg aan te tonen.

Verzoekers betogen verder dat de kinderen een schooljaar zullen missen als ze worden gedwongen om in het midden van het schooljaar opeens van school te veranderen. Ook dit element wordt echter voor het eerst opgeworpen in het verzoekschrift en dus diende verweerder hiermee niet specifiek rekening houden in de bestreden beslissing. De Raad wijst er nogmaals op dat de bestreden beslissing werd genomen op 27 september 2023 en dat verzoekers op heden nog steeds in België verblijven. Aldus hadden zij er zelf voor kunnen kiezen om na het einde van het schooljaar 2023-2024 terug te keren naar Albanië en de kinderen dus hun nieuwe schooljaar te laten beginnen in dat land. Zoals reeds gesteld, hadden verzoekers ook de verlenging kunnen aanvragen van de termijn om het grondgebied te verlaten, om tijdens een van de schoolvakanties terug te keren naar Albanië en in tussentijd de nodige regelingen te treffen opdat hun kinderen (opnieuw) aansluiting kunnen vinden bij het onderwijs aldaar. Verzoekers toonden in hun aanvraag niet aan dat er concrete redenen spelen die maken dat hun kinderen geen aansluiting kunnen vinden bij het onderwijs in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat verweerder op kennelijk onredelijk wijze heeft geoordeeld dat het school lopen van de kinderen in België geen buitengewone omstandigheden uitmaakt. In zoverre verzoekers in dit verband opnieuw melding maken van een *“traumatische periode in Albanië”* wordt herhaald dat dit niet of onvoldoende concreet wordt aangetoond.

Waar verzoekers thans alsnog stellen dat hun zoon van richting zal moeten veranderen bij een terug-keer naar Albanië, daar de richting *“STEM-technieken”* daar niet zou bestaan, en dat de manier van bouwen en technieken volledig verschilt in België en Albanië, waardoor hun zoon helemaal opnieuw zou moeten beginnen met zijn studies, wijst de Raad erop dat geen van deze elementen werd opgeworpen in hun aanvraag, waardoor hiermee geen rekening kan worden gehouden.

Verzoekers tonen niet aan dat de belangen van hun kinderen of hun gezinsbelangen onvoldoende in rekening zijn gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing en evenmin dat verweerder in zijn beslissing niet in redelijkheid heeft kunnen vaststellen dat op basis van de in de aanvraag aangebrachte elementen en stukken inzake de kinderen geen buitengewone omstandigheden blijken.

2.10. Ten slotte wijzen verzoekers er nog op dat de gezondheidstoestand van verzoeker sterk achteruit is gegaan, nu hij een letsel aan zijn rug heeft gekregen waarvoor hij momenteel wordt behandeld door een arts. Zij verwijzen hiervoor naar medische stukken van 18 september 2023 en van 16 en 17 oktober 2023. Zij geven aan dat er nog veel onduidelijkheid bestaat en dat verzoeker momenteel nog onder-zoeken ondergaat. Zij stellen dat, gelet op deze medische problematiek, verzoeker niet in staat is om terug te keren naar Albanië.

In de aanvraag om verblijfsmachtiging van 7 oktober 2022 werden echter geen elementen inzake de gezondheidstoestand van verzoeker ingeroepen. Verzoekers erkennen ook dat zij het bestuur nog niet van deze problematiek op de hoogte hebben gesteld, omdat deze nog maar recent is ontstaan en hierover pas op 17 oktober 2023 – dit is na het nemen van de bestreden beslissing – meer duidelijkheid ontstond. Aldus blijkt niet dat verzoekers thans dienstig kunnen aanvoeren dat verweerder met deze medische problematiek onterecht geen rekening hield bij het nemen van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekers nog betogen dat er ongeveer een jaar zat tussen de aanvraag en de uiteindelijke beslissing, waardoor het aan verweerder toekwam om zelf een actualisatie te vragen van de situatie en zij in dat geval hadden kunnen wijzen op de huidige gezondheidssituatie van verzoeker, herhaalt de Raad dat verzoekers zelf aangeven dat er pas duidelijkheid ontstond inzake de gezondheidssituatie van verzoeker na het nemen van de bestreden beslissing. Zij maken dus niet aannemelijk dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing nog nuttige elementen hadden kunnen voorleggen. In elk geval moet ook worden opgemerkt dat niet blijkt dat op verweerder enige verplichting rustte om in het kader van de verblijfsaanvraag zelf te informeren naar een eventuele gewijzigde situatie. Integendeel moet worden aangenomen dat het de aanvrager toekomt om alle nuttige informatie en stukken aangaande zijn aanvraag tijdig aan het bestuur over te maken en dat hij hiertoe zijn aanvraag actualiseert voor zover na het indienen van de aanvraag gewijzigde

omstandigheden zouden ontstaan. Er blijkt echter niet dat verzoekers op enig ogenblik hun aanvraag actualiseerden met bijkomende elementen of stukken.

Louter ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekers niet concreet aantonen dat verzoeker niet in staat zou zijn om te reizen en evenmin dat hij in Albanië niet verder kan worden behandeld en opgevolgd voor zijn rugproblemen.

2.11. Uit de gegevens van het dossier en wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de in de aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen. De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe om vast te stellen dat verweerder bij zijn beoordeling van de ingeroepen buiten-gewone omstandigheden is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

2.12. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

2.13. Verzoekers hebben in de hoofding van hun middel nog de schending aangevoerd van de artikelen 3 en 6 van het EVRM, van de rechten van verdediging en van artikel 52 van de Vreemdelingenwet. Zij laten echter na om verder in hun middel concreet te duiden op welke wijze deze wettelijke bepalingen of rechten concreet werden miskend door het nemen van de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk. In zoverre verzoekers alsnog zouden willen aanvoeren dat hun minderjarige zoon bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling omwille van het ontbreken in dit land van de nodige mentale gezondheidszorg, herhaalt de Raad dat verzoekers een dergelijke element niet aanhaalden in hun aanvraag en zij in elk geval hiervan ook geen begin van bewijs voorlegden. Nergens werd of wordt de nood aan mentale gezondheidszorg ondersteund door een psychologisch of medisch attest.

2.14. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS